

Ridicat-am ochii mei la munți

Intrând pe poarta sfintei mănăstiri cu hramul „Înălțarea Sfintei Cruci”, ochii scapă îndată spre înălțimile copleșitoare ale vârfului Caraiman și se prosternează la picioarele Crucii care domină totul. Din păcate, cred că sunt din ce în ce mai puțini cei care, ajunși acolo sau chiar și numai din goana trenului ori a mașinii, privind impunătorul monument, știu ceva din istoria acestuia. Cu atât mai puțin Psalmul 120.

Voi aminti doar că a fost ridicat și sfințit la 14 septembrie 1928 pe vârful secundar al Caraimanului, la altitudinea de 2.291 m, din inițiativa Regelui Ferdinand I și a Reginei Maria (s-ar părea, după un vis al său), spre cinstirea eroilor din Primul Război Mondial. Crucea are o înălțime de 30 m, iar extinderea brațelor totalizează 14 m. În timpul construirii și instalării monumentului, materialele au fost urcate, pe rând, de funicularul fabricii de hârtie din Bucegi, de care cu boi și apoi de cai. În soclul de piatră funcționa un generator electric care alimenta 120 de becuri de 500 MW! Instalația a fost de nenumărate ori vandalizată de „beneficiarul” frumosului edificiu, poporul român, care s-a semnat pe barele de metal și pe pereții soclului, în

formula graffiti sau cât mai agramat, neomițând să fure sau să spargă becurile.

E o dimineată crudă, în așteptarea răsăritului de soare. Crestele Bucegilor se dezmeticesc abia din aburul nopții. Crucea de pe Caraiman pare suspen-dată între cer și stânca aspră. Liniștea învăluie incinta mănăstirii. Și totuși, se aud șoapte plutind în aerul rarefiat al dimineții. Un glas îngână parcă frânturi de rugăciune. Priveam curtea mănăstirii din cerdacul arhondaricului. Nici o mișcare. Și totuși, un sunet de lemn lovit ușor. Toaca atârnată în bătrânul brad cu șase brațe retezate începe să vibreze ca atinsă de o aripă de înger. Curând se dezlănțuie o salbă de sunete, apoi se opresc. Cu glas subțire, clopotul, atârnat de un alt braț al bradului ciuntit, rostogolește o salbă sonoră peste liniștea locului. M-am gândit îndată, cu evlavie, la părintele protosinghel Gherontie, ctitorul mănăstirii, și al miilor de suflete întărite în rugăciune sub harul sfinției sale. S-a născut în localitatea Todirești, lângă Pașcani, în anul 1933. Mama i-a murit în timp ce-l aducea pe lume, iar moașele, convinse că nici pruncul nu supraviețuise, l-au așezat într-un coș și l-au aruncat între gunoaie, pe malul unei gârle. Ocrotit de Dumnezeu, copilul a fost salvat de ofemeie care trecea întâmplător pe acolo. Așa a intrat în familia Puiu pruncul Gheorghe, mai târziu părintele Gherontie. Când fratele vitreg, Ilie (fiul cel mare al familiei Puiu Petrache), a plecat pe front, părintele a visat, pentru prima oară, o tânără cu chip strălucitor, îmbrăcată în straie mănăstirești, care i-a spus cu glas domol: „Vei fi ocrotit! Tatăl tău se va întoarce după un lung prizonierat!” După 12 ani, i s-a întors fratele, după ani grei petrecuți în Rusia. Apoi, după ce s-a însurat, a hotărât să-l înfieze pe mezin. „Când am îmbrăcat haina de foc a botezului, parcă m-am simțit alt om. Mă încerca o bucurie fără margini, pe care mă străduiam să o deslușesc. La ieșirea din -sfântul lăcaș, pe treptele din fața pridvorului, am zărit din nou acea ființă minunată. Stătea lângă poartă și mă privea drept în ochi. N-o vedea nimeni, doar eu! Mi-a vorbit cu glas îngeresc: «Ai încredere și du-te la mănăstire. Te voi călăuzi. Tu ești ales pentru o misiune!» Acea Măicuță fără vârstă avea cel mai frumos chip pe care mi-a fost dat să-l privesc. Începând de atunci, am înțeles că este însăși Măicuța Domnului”.

Tânărul Gheorghe a ales într-adevăr drumul călugăriei, devenind Gherontie, ucenic al părintelui Pâslaru, starețul Mănăstirii Neamț. Dar, în 1959, după decretul de evacuare a lăcașurilor mănăstirești, călugării au fost scoși din sfântul așezământ și duși într-un loc de unde a reușit să fugă pe fereastră. Prins de Miliție, a fost condamnat la 15 ani de muncă silnică în lagărul de la Periprava. A evadat cu ajutorul unui brigadier-șef. Vreme de 10 ani a stat ascuns într-o peșteră din Bucegi, hrănindu-se cu tot felul de rădăcini, cu semințe și fructe. Îmbrăcat în zdrențe, se ruga neîncetat. Privind adesea și închinându-se la Crucea de pe Caraiman, i-a făgăduit Sfintei Fecioare Maria că va construi o mănăstire cu hramul „Înălțarea

-Sfintei Cruci". Cu ajutorul Maicii Domnului, pă-rin-tele Gherontie avea să ctitorească într-adevăr Mănăstirea Caraiman, o adevărată gură de rai.

Dumnezeu l-a chemat la Sine pe protosinghelul Gherontie după o mare sărbătoare creștină: Sfinții Împărați Constantin și Elena. Pe masa blândului ieromonah, alături de numeroase cărți, se afla o rugăciune de câteva rânduri, multiplicată la xerox, cu care, în mod miraculos, s-a pomenit în mână, într-o noapte, când s-a trezit și care era scrisă pe o hârtie mototolită: „Doamne, întoarce-i la bunătate și la rugăciune pe toți vrăjmașii mei!” Părintele a revenit printre oameni, după căderea regimului comunist și 10 ani de sihăstrie. Maica Domnului i s-a arătat din nou și i-a spus să se întoarcă acasă. Nu știa că fratele său, tatăl adoptiv, fusese arestat de Securitate. Când a intrat pe poartă, mama adoptivă a izbucnit în hotote de plâns. Îl crezuseră mort și îi făcuseră toată rânduiala. „M-a luat de mână și m-a dus în cimitir să-mi arate locul meu de veci. Pe o cruce de lemn, umflată de ploi, era trecut numele meu, numai cu anul nașterii”. Pă-rintele Gherontie a simțit atunci că, pentru a doua oară, i-a murit moartea. Întâia dată fusese salvat după naștere.

În 1992 a devenit ieromo-nah. A slujit 40 de -Liturghii la Mănăstirea Neamț, apoi a fost trimis să slujească la Schitul Băiceni, unde a devenit stareț. În 1995, pe când spovedea o credincioasă, părintele Gherontie a suferit un accident vascular cerebral, paralizând. A fost internat la Spitalul Tătărași. Din când în când auzea vocea Sfintei Fecioare: „Îmi șoptea în urechea dreapă: «Mai ai o vamă!»”, își amintea părintele. După trei luni a fost trimis la un sanatoriu din Sinaia. Doctorul i-a spus că are nevoie de câțiva ani pentru refacere. A rămas doar... o singură noapte! Preacurata s-a apropiat de patul său: „«Te-am adus aici cu o misiune. Adu-ți aminte! Trezește-te, că nu ești bolnav!» Mi-a repetat aceste vorbe de trei ori. Apoi a rostit mai apăsător, de parcă trebuia cu tot dinadinsul să-mi întipărească acele ultime cuvinte: «Vei găsi un brad cu șase ramuri, lângă o apă curgătoare, pe un plai de unde se vede marea Cruce la care te-ai jurat. Acolo să faci mănăstirea»"! A doua zi a coborât din pat, uimind medicii și vecinii din salon, și a plecat să caute locul de mănăstire. După lungi căutări, primarul din Bușteni i-a spus că are un loc pe plaiul Palanca. „Când am ajuns aproape de bradul retezat, am văzut de trei ori o strălucire pu-ternică, așa, ca de la o lampă de sudură. Am pus mâna la ochi. Acela era semnul”, spunea părintele. După încă o zi a revenit la acel loc și Maica Domnului i s-a arătat din nou, așezată, parcă plutind, pe o ramură a bradului: „Îmi făcea semn cu mâna, de parcă ar fi vrut să-mi arate că mănăstirea trebuie să împrejmuie chiar acel brad. De aceea am făcut agheasmatarul ca un fel de paraclis ce strânge în brațe sfântul arbore”.

Ca la un semn nevăzut, geana soarelui începe să urce din vale spre incinta

mănăstirii. Neaștept-tat de repede, discul luminos inundă locul. Toaca, alternând cu clopotul, răsună mai tare, slăvind Lumina! Genunchii mi se pleacă fără să știu și încep să mă închin și să mă rog șoptit. Soarele, de o luminozitate neîndurată de ochi, urcă parcă neo-biș-nuit de repede spre vârful muntelui. În drumul său, mângâie crucea de la căpătâiul părintelui Ghe-rontie, bisericuța de lemn cu hramul „Aco-perământul Maicii Domnului”, agheasmatarul, care înconjoară copacul cu 6 brațe, ca un candelabru, și biserica mare cu hramul „Înălțarea Sfintei Cruci”. Pe măsură ce înțeleg minunea ceasului, mă cutre-mur de evlavie și de o bucurie sfân-tă: El, Soarele, nu doar astrul luminos, ci Lumina-Hristos, se grăbea să se răstig-nească, iară și iară, pe Crucea de pe Caraiman, cum face, iată, de 93 de ani! Neașteptat de repede, soarele trece peste acoperișul clădirilor și iată-l urcând muntele. Curând e sus! Întârzie părelnic o clipă la picioarele Crucii, apoi o inundă, întreagă, în Lumina care parcă ar vrea s-o topească, risipind-o în albastrul copleșitor al cerului. Urmăresc cu aviditate și -evlavie răstignirea Luminii. Curând, vraja se sparge! Curtea mănăs-tirii se animă; părinții aleargă la ascultările lor, fiecare; grupuri de turiști intră pe poarta deschisă, nu destul de convinși că locul e sfânt și cere evlavie întru toate: gesturi, vorbă, atitudine, ținută etc.

Mai privesc o dată Crucea. Cât de repede a trecut Lumina prin dantelăria ei de oțel! Mă despart de minunata priveliște, șoptind în gând câteva versete din Acatistul Sfintei Cruci, pe care, întâmplător, mi le amintesc și mi le asum: „Bucură-te, hrana celor ce flămânzesc întru Duhul”. Deodată, am realizat că aceste cuvinte mă cuprindeau și pe mine! Eram, sunt cu adevărat flămândă întru duhul. Sufletul meu caută ceva, fără să știe când și cum l-a pierdut. Am realizat atunci că, de fapt, eram în primejdie de a cădea în prăpastia deznădejzii. Nu l-am cunoscut pe avă Gherontie. S-a stins – nu, iertare, oameni ca dânsul nu se sting, se duc undeva de unde pot lumina mai bine, de unde raza luminii sufletului nu mai întâmpină nici un obstacol material – a trecut o graniță nevăzută, dar care îi permite să ne vadă. Așadar, părintele Gherontie a trecut la Domnul în anul 2014, dar mi-au rămas întipărite în minte și suflet cuvintele acestea, consemnate de credincioșii care l-au cunoscut și i-au putut săruta mâna, ascultându-i și glasul: „Să nu zici niciodată «Nu pot», în viața ta! Ai mulți vrăjmași (văzuți și nevăzuți!), dar chiar dacă te împușcă vrăjmașul în picior, ia-ți piciorul în brațe și fugi mai departe! Și esențialul: Roagă-te și atât, restul vine de la sine!”

ziarullumina.ro